

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **D. N.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 5. 2018, č. j. CPR-33685-7/ČJ-2017-930310-V244, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 8. 2018, č. j. 2 A 58/2018 - 32,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalobce se **n e p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Dne 25. 9. 2018 byla Nejvyššímu správnímu soudu doručena kasační stížnost žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti v záhlaví označenému rozsudku Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalované. Tímto rozhodnutím bylo k jeho odvolání změněno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 6. 11. 2017, č. j. KRPA-344833-8/ČJ-2017-000022. Jím byla žalobci dle § 120a odst. 5 ve spojení s § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stanovena nová doba k vycestování z území ČR do třiceti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Stěžovatel spojil s kasační stížností rovněž návrh na přiznání odkladného účinku podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Návrh na přiznání odkladného účinku odůvodnil stěžovatel skutečností, že pochází z Uzbekistánu, kde dle jeho tvrzení dochází k mučení a nelidskému zacházení, jsou popírána základní lidská práva všech osob, zvláště těch, které nelegálně pobývaly mimo území Uzbekistánu. Toto své tvrzení podpořil odkazem na výroční zprávu organizace Amnesty International ze dne 25. 2. 2015 a na výroční zprávu organizace Human Rights Watch 2016 ze dne 27. 1. 2016 a informací Ministerstva zahraničí Velké Británie – zpráva o lidských právech a demokracii za rok 2015 – Uzbekistán ze dne 21. 4. 2016.

[4] Dále stěžovatel odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 6 As 82/2012 - 37, kterým soud přiznal odkladný účinek kasační stížnosti stěžovatelky s odkazem na skutečnost, že by pro ni vycestování znamenalo značnou finanční zátěž a zásah do jejího práva na spravedlivý proces. Následně odkázal na usnesení NSS, ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS, kde judikoval, že rozhodnutí o přiznání odkladného účinku může soud i bez návrhu usnesením zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly. Konečně odkázal na usnesení NSS ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100, kterým soud přiznal odkladný účinek kasační stížnosti na základě skutečnosti, že by nucené vycestování znamenalo nenahraditelnou újmu pro rodinný život stěžovatele a zároveň by citelně zasahovalo do jeho práv na spravedlivý proces.

[5] Žalovaná ve svém vyjádření k odkladnému účinku tvrdí, že rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce bylo vydáno v rámci řízení podle § 101 písm. e) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, vedeného v návaznosti na § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Stěžovateli tedy bylo již dne 22. 4. 2017 dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění č. j. KRPA-147140-16/ČJ-2017-000022, které však nebylo vykonatelné, jelikož zde existovala překážka ve vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců, což vyplývalo ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 22. 4. 2017, ev. č. X. Dne 25. 9. 2017 však Ministerstvo vnitra vydalo nové závazné stanovisko, dle něž již žádné důvody ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány, a vycestování je tak možné. S ohledem na tuto skutečnost žalovaná uvedla, že stěžovatel musel očekávat, že bude muset území České republiky opustit, a do nepřiměřeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života proto nemohlo dojít. Dále uvedla, že s ohledem na skutečnost, že je stěžovatel právně zastoupen, není jeho přítomnost v České republice po dobu řízení o kasační stížnosti nezbytná, a pokud by přece byla, je možno využít institutu povolení vstupu dle § 122 zákona o pobytu cizinců.

[6] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nenahraditelnou újmu a přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

[7] Nelze přisvědčit argumentaci žalované, že protože si stěžovatel musel být vědom, že jednoho dne bude muset Českou republiku opustit, neznamená pro něj správní vyhoštění zásah do jeho soukromého a rodinného života. Skutečnost, že stěžovatel ví, že bude muset vycestovat, sama o sobě nikterak neoslabuje jeho sociální vazby v České republice.

[8] Rovněž nelze bez dalšího říci, že skutečnost, že je stěžovatel právně zastoupen, znamená, že jeho přítomnost v České republice není po dobu řízení o kasační stížnosti nutná. Nemožnost vystupovat před soudem osobně je vždy zásahem do procesních práv účastníka řízení. V řízení o kasační stížnosti je sice právní zastoupení povinné, nicméně právo osobní účasti na řízení tím není dotčeno.

pokračování

[9] K přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou však třeba konkrétní důvody na straně stěžovatele. Tvrdit a prokázat, že výkon správního vyhoštění by pro něho znamenal nepřiměřenou újmu, je povinen stěžovatel. Nestačí pouze poukázat na možnost vzniku újmy. Žádný takovýto důvod však stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku neprokázal, ba ani netvrdil.

[10] V úvodu návrhu na přiznání odkladného účinku pouze uvedl, že jsou v jeho domovské zemi porušována základní lidská práva, což dokládá několika dokumenty, které se stavem lidských práv v Uzbekistánu zabývají. Neuvedl však skutečnosti, z nichž by vyplývalo, že právě jemu zde hrozí jakékoliv nebezpečí.

[11] Dále se omezil na citaci judikatury, která uvádí důvody, na jejichž základě je možno návrhu na odklad vykonatelnosti vyhovět, např. nepřiměřeně negativní dopad na rodinný a soukromý život stěžovatele a na jeho právo na spravedlivý proces. Jelikož však neuvedl žádné společenské vazby, ani další konkrétní skutečnosti týkající se jeho osoby, na které by mělo v jeho případě nepřiznání odkladného účinku vliv, nelze než uzavřít, že netvrdil a tím spíše neprokázal, že by výkon správního vyhoštění znamenal nepřiměřenou újmu na jeho právech.

[12] S ohledem na skutečnost, že stěžovatel nedostal své základní povinnosti, tvrdit a prokázat újmu, která by mu byla způsobena výkonem správního vyhoštění, nelze jeho návrhu vyhovět.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. listopadu 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu